

Duyên Khởi và Dòng người tỵ nạn tại Âu Châu

Hôm chủ nhật cuối tuần ngày 20.09.2015, lớp ngành Thanh Gia Đình Phật Tử Tâm Minh tại Chùa Viên Giác, Hannover do mình hướng dẫn đã thảo luận về đề tài "Duyên Khởi và Dòng người tỵ nạn tại Âu Châu". Vì sao mình chọn đề tài nóng bỏng này cho các em thảo luận? Bởi các em là những thanh thiếu niên đã có bằng tú tài hoặc đang học đại học, cần có một cái nhìn mọi sự kiện xảy ra trong cuộc sống hàng ngày, cũng như ngay chính bản thân mình bằng lăng kính giáo lý Phật Đà, để phát lòng từ bi rộng lớn, chứ không phải từ bi "có điều kiện"! Điều này sẽ giúp cho các em tăng thêm sự hiểu biết về giáo lý thực dụng của Đức Thế Tôn khi trao đổi với bạn bè khác trong trường. Là một Phật tử, ta nên tập quán chiếu mọi pháp thế gian qua lăng kính Phật Giáo, thì sẽ nhận ra được "Phật pháp không ngoài thế gian giác!"

Một sự kiện điển hình đang nổi bật tại Âu Châu là: **Làn sóng người tỵ nạn không ngưng, mà ngày càng dữ dội hơn!**

Người Phật Tử chúng ta biết rằng, toàn bộ tư tưởng giáo lý Phật Đà đặt cơ sở trên lý "**Duyên Khởi**", nói cho đủ là "Nhân - Duyên - Sanh (Quả)". Không có một cái gì trong vũ trụ này "tự nhiên mà có". Tất cả đều chịu sự chi phối của cái chân lý ấy. Lý này không do Đức Thế Tôn chế đặt ra, cũng như không từ một mặc khải nào. Mà "**Duyên Khởi**" là một "**định luật tự nhiên**" (Naturgesetzmäßigkeit). Thái Tử Tất Đạt Đa đã "chứng" được nguyên lý này và truyền đạt lại cho tất cả mọi loài chúng sanh, nhờ đó có thể nhận biết được chân tướng mọi hiện tượng vật và tâm lý mà nhận biết nguyên nhân mọi khổ lụy. Cũng nhờ vậy mà chúng sanh mới có thể khắc phục được cái khổ và được hạnh phúc ngay trong cuộc đời này. Và nó cũng là tác động cho mọi sự hiện hữu như một "dòng chảy không ngừng nghỉ".

Balkanroute.

Trong những tuần qua, người dân Âu Châu là chứng nhân thảm trạng người tỵ nạn. Họ từ Phi Châu dùng thuyền vượt Địa Trung Hải để đến Hy Lạp hay Ý. Đó là đường biển. Còn đường bộ thì từ Syria và Trung Đông đổ về hướng Thổ Nhĩ Kỳ rồi tìm cách vượt biên giới các quốc gia thành viên Liên Minh Âu Châu (Europäische Union, viết tắt là EU) thuộc vùng Balkan, mà người ta gọi là "**lộ trình Balkan**" (Balkanroute), tuần tự như sau: Thổ - Hy Lạp - Mezedonien - Serbien - Kroatien - Slowenien - hay qua ngõ Ungarn - để đến Áo và trạm cuối là Đức.

Cho dù lúc đầu các quốc gia Ungarn hay Kroatien, có thể xem là những tuyến đầu của Đức trên lộ trình tỵ nạn, muốn nhận người tỵ nạn. Nhưng sau khi bà Thủ Tướng Angela Merkel, Chủ tịch đảng CDU (Liên Hiệp Dân Chủ Cơ Đốc), lên tiếng rằng nước Đức nhận người tỵ nạn, thì từng đoàn người được đưa lên xe lửa hoặc xe buýt chờ đến biên giới Áo. Từ đó đến thành phố München. Người ta nói những đoàn tàu hay xe buýt chở người tỵ nạn đến Đức ví như những đoàn tàu và xe buýt chở người đến các trại tập trung, các lò hỏa thiêu thời Đức quốc xã trước đây, tiếng Đức là "Nazi-Zug" (!).

Và kể từ lời tuyên bố của bà Thủ Tướng Merkel, làn sóng người tỵ nạn từ Phi Châu kể cả từ các quốc gia có nội chiến ngày càng mãnh liệt hơn. Khi bọn buôn người phao tin rằng, nước Đức đã nhận người tỵ nạn, và người đi bằng đường biển sẽ được các tàu cứu vớt. Từ đó, bọn buôn người đã hoạt động ráo riết để kiếm tiền.

Chỉ muốn đến Đức.

Mặc dù các quốc gia thành viên EU như Hy Lạp, Ý, ban đầu họ tiếp nhận các thuyền nhân tỵ nạn từ Phi Châu vượt Địa Trung Hải. Nhưng số thuyền nhân bị đắm tàu ngày càng cao. Sự kiện này đã đánh động lương tâm không những cho Âu Châu mà cả thế giới. Cho nên Âu Châu gửi hải quân của họ ra khơi đón thuyền nhân tỵ nạn. Từ đó số thuyền nhân ngày càng gia tăng. Và Địa Trung Hải trở thành mồ chôn không biết là bao nhiêu người. Con số có thể lên đến chục ngàn vì không thể thống kê được những con tàu tỵ nạn bị chìm vào lòng đại dương chưa được biết đến. Tình huống không khác sự kiện thuyền nhân Việt vượt biển Đông! Vì vậy cho nên hai nước Hy Lạp và Ý không thể tiếp tục đón nhận được nữa. Người tỵ nạn vì thế tìm đường đi tiếp từ Hy Lạp xuyên qua Mazedonien để đến Serbien, rồi từ đó sang Ungarn để đến Áo và tiếp đến là sang Đức.

Song song đó, cuộc xâm lăng tàn bạo của Hồi giáo cực đoan IS (Islamischer Staat) ở Syrien ngày càng tăng, thì số người tỵ nạn đường bộ từ Syrien đến Thổ Nhĩ Kỳ càng rầm rộ hơn. Từ nước Thổ, người tỵ nạn vượt qua eo biển để đến Hy Lạp, rồi theo lộ trình ở trên tiến dần đến nước Đức.

Nước Ungarn là một thành viên của EU và cũng là tuyến đầu trước khi đến Áo rồi mới đến Đức. Tại đây, đoàn người tỵ nạn - người có mua vé tàu, người không - bị chặn lại ở ranh giới giữa hai nước Serbien - Ungarn. Chính phủ Ungarn đã dự tính trước, nên cho quân đội thiết lập hàng rào kẽm gai và tường lưới sắt cao mấy mét để ngăn chặn.

Thật là tội nghiệp! Đoàn người nam nữ gồm đủ mọi lứa tuổi, từ trẻ em sơ sinh đến con nít, đàn bà, thanh niên kể cả người già cả. Họ cương quyết đi dọc theo bức thành lưới sắt và kẽm gai tìm chỗ nào trống thì xông lên vượt qua. Họ can đảm chun qua hàng rào kẽm gai, bị xước da tróc thịt cũng không màng, chỉ làm sao lọt được vào đất Ungarn thì mới có cơ hội đi tiếp đến nước Đức. Ở những nơi đường rầy xe lửa xuyên EU thì không thể dựng rào cản được. Đây là cơ hội tốt để qua biên giới bằng lối này. Tin tức được truyền đi rất nhanh - có thể từ bọn buôn người (!) - thế là có từng đoàn xe buýt hay xe tư nhân, kể cả taxi chở người tỵ nạn từ đâu không ai biết rõ đến gần lối đường ấy. Người được thả từ các chuyến xe ấy vội chạy qua lối này - chính phủ Ungarn trở tay không kịp! Họ đi lần đến các nhà ga gần nhất, nằm la liệt trên sân ga, lẫn trên đường rầy chờ xe lửa xuyên EU hướng đến Đức chạy tới.

Họ đã sử dụng mọi phương tiện và chỉ có một nguyện vọng duy nhất là làm sao đặt chân được "trên nước Đức", bất chấp mọi nguy hiểm đến tính mạng! Từ Ungarn, bọn buôn người đã lường gạt người tỵ nạn lấy tiền rồi lừa họ vào một xe chở đồ đông lạnh để từ Ungarn xuyên qua Áo đến Đức. Trên tuyến xa lộ từ Áo đến Đức, chúng đã vớt xe rồi bỏ chạy. Công an giao thông Áo đã tìm thấy và mở cửa thùng xe ra thì mùi hôi thúi của xác người nồng nặc. Theo công an Áo cho biết có 71 người trong xe, không có máy lạnh, không nước uống ... và dường như họ đã chết nhiều ngày rồi, nên thi thể khó nhận dạng, cho nên không thể biết xuất xứ từ đâu! Thật tàn nhẫn!

Mình chưa biết địa ngục thế nào, chỉ được đọc và nghe kể về những cảnh hành xử tội nhân ở cảnh giới này, và mình chỉ biết tưởng tượng và hình dung thôi!

Những cảnh tượng về người tỵ nạn tại Âu Châu có lẽ cũng không khác chi mấy! Từ nước sôi, đến cột đồng sắt, chảo dầu v.v...

Đến khi một bức hình đánh động lương tâm con người, nhất là những chính khách tại Âu Châu và trên thế giới: Một em bé trai thuyền nhân 3 tuổi còn mang tả bị chìm tàu và trôi dạt vào bờ biển, nằm sấp mặt trên bãi cát... thì lúc đó nước Đức qua bà Thủ Tướng Merkel mới lên tiếng sẵn sàng tiếp nhận người tỵ nạn từ Ungarn qua nẻo Áo đến Đức vô điều kiện, không cần kiểm tra gì cả...

Mỗi cuối tuần có hàng đoàn tàu hoặc xe buýt chở người tỵ nạn đến thành phố München, thủ phủ của tiểu bang Bayern vùng Nam Đức sát biên giới Áo (xem hình Balkanroute bên trên). Từ một ngàn rồi lên đến chục ngàn người. Và cứ mỗi tuần vẫn tiếp diễn như vậy!

Vấn nạn hàng đầu của nước Đức hiện nay là giải quyết số người tỵ nạn này: Chỗ tạm trú, thủ tục điều tra tỵ nạn, trợ cấp tài chánh v.v... Chưa kể là vấn đề giải quyết đối với thành phần trẻ em và thanh thiếu niên không có cha mẹ đi theo. Đó chỉ là chuyện ban đầu. Còn hậu hoạn là những khó khăn trong việc hòa nhập của người tỵ nạn được ở lại và việc trục xuất những người bất hợp pháp theo chính sách tỵ nạn của Âu Châu v.v...

Hưởng xái!

Lợi dụng sự tiếp nhận ồ ạt không kiểm soát trước từng cá nhân của đoàn người tỵ nạn, bọn buôn người VN cũng tìm cách hưởng xái ăn theo bằng cách cho những người Việt từ trước đến nay trốn ở các quốc gia Đông Âu trà trộn vào đoàn người tỵ nạn để sang Đức một cách "chính thức" thoải mái!

Người viết mới đây được các bộ và ty thanh thiếu niên yêu cầu hỗ trợ, giúp đỡ nhân sự cho việc thông dịch và chăm sóc các trẻ em và thanh thiếu niên (!) VN đến Đức từ đoàn người tỵ nạn này. Kinh nghiệm từ trước đến nay cho thấy, không một ai muốn khai tên và tuổi thật của mình cả! Nếu trên 18 tuổi thì dễ nhanh bị trục xuất, khi không có lý do chính đáng cho việc tỵ nạn. Còn khai tuổi nhỏ thì sẽ được nhà nước Đức, qua Cục Thanh Thiếu Niên, nuôi nấng như trẻ mồ côi, nhờ vậy sẽ có cơ hội ở lại lâu và cũng có điều kiện học hành hay học nghề tiếp v.v...

Đó là phần người Việt.

Còn đối với bọn khủng bố Hồi giáo, thì việc tiếp nhận bởi lương tâm và không cần kiểm soát trước này, là một cơ hội ngàn vàng để trà trộn xâm nhập vào nước Đức một cách thoải mái để thiết lập hậu cứ. Đa phần số người tỵ nạn đều theo đạo Hồi! Đây là một hậu hoạn cho nước Đức nói riêng và cho cả Âu Châu nói chung!

Tình trạng này không khác cuộc di cư từ Bắc vào Nam trước khi chia đôi đất nước VN!

Lại nữa! "Ngư ông hưởng lợi"! Mới đây Nga cho xây một Thánh Đường Hồi giáo to nhất tại Sô Viết. Trong buổi lễ khánh thành, ông Putin đã mời Tổng Thống Thổ, ông Erdogan, tham dự. Người dân Thổ đều biết, ông Erdogan là một người Hồi giáo cực kỳ bảo thủ. Chính ông đã ra lệnh tấn công quân đội Kurden mà không có chút on nghĩa đối với số dân này. Nếu quân đội Kurden đã không hy sinh để giữ tiền đồn giữa Syrien và Thổ, ngăn cản không cho quân IS tiến đến Thổ, thì nước Thổ đã phải đi đầu giải quyết giặc IS!

Mặt khác, ông Putin yểm trợ quân sự công khai cho ông Assat tại Syrien để gây cảnh tang thương đổ nát cho đất nước này, khiến hàng triệu người Syrien phải bỏ nước ra đi, tìm đất sống!

Còn các tòa nhà cao ốc, hoặc hãng xưởng trong nước Đức đã bỏ phế nhiều năm, bởi chủ nhân phá sản, nay cũng được "hưởng xái". Vì con số người tỵ nạn được đón nhận và khả năng cung cấp chỗ cư trú cho họ không ăn khớp nhau, nên nước Đức trung dụng mọi công sở bỏ trống như trại

lính, trung tâm huấn luyện quân đội hay công an v.v...Dù vậy vẫn không đủ chỗ cho người tỵ nạn tá túc. Họ phải sống trong các lều dựng trên những bãi cỏ trong các công viên..., thậm chí còn "được" ngủ trong các "khách sạn ngàn sao!" nữa. Nhận ra khiếm khuyết này, chủ nhân các cao ốc, hãng xưởng bỏ trống ấy đã cho nhà nước thuê lại với một giá mà họ dấu kín không thể cho báo chí, truyền thông biết!

Nói chung, nước Đức sắp tới sẽ đương đầu với nhiều vấn nạn: Sự hòa nhập người tỵ nạn vào cuộc sống hằng ngày và công ăn việc làm của họ, trong khi nước Đức hiện có gần 3 triệu người thất nghiệp (!); trục xuất những người không được ở lại - khi con cái của họ đã hòa nhập được vào cuộc sống tại đây; giải quyết tương lai của thành phần thanh thiếu niên và trẻ em; vấn nạn Hồi giáo; sự trà trộn quân khủng bố; hành động chống phá liên tục từ thành phần hữu khuynh Đức quốc xã và quần chúng cảm tình;

Mình xin tạm gạt qua vấn đề chính trị tại đây. Và trở lại đề tài tỵ nạn.

Một sự thật?

Báo chí, truyền thông trong những tuần qua đã đặt câu hỏi, khi quay cảnh người cha một gia đình tỵ nạn trong một trại tiếp cư không chịu nhận thức ăn cứu trợ, ông quăng gói bánh mì người ta tiếp tế cho xuống đất; đưa con nhỏ đang đói và chạy tới muốn nhặt lên. Người cha la đứa con và không cho nó nhặt lên, trong khi đó nó lăm bắm gì đó với những giọt nước mắt đầm đìa lăn trên đôi gò má mệt mỏi - có lẽ là: Con đói quá cha ơi! Cho con ăn đi!. Một ký giả đã hỏi tại sao ông lại làm như vậy, trong khi con ông đang đói. Người cha trợn mắt, gắt gỏng trả lời bằng tiếng Anh, chữ được chữ mất, đại ý là: ***Chúng tôi không có đói để đến Đức ăn xin!!!***

Sau câu nói ấy, các phóng viên và ký giả chung hừng, nhìn nhau lắc đầu!

Thời gian trước đó, dự tính đón nhận người tỵ nạn đến Đức chưa chính thức, đã có thành phần cực hữu Đức quốc xã và người dân cảm tình biểu tình chống đối rồi. Những ngôi nhà, sân thể thao bên trong v.v... dự tính làm chỗ trú ngụ cho người tỵ nạn đã bị đốt, phá "dẫn mặt" chính phủ Đức! Ngay cả những người phụ giúp các tổ chức hay cơ quan từ thiện giúp người tỵ nạn bị họ đốt xe, hãm dọa... Đến độ, một ông phường trưởng ủng hộ việc thiết lập một cơ sở đón tiếp người tỵ nạn, bị họ hãm dọa và biểu tình hằng ngày trước cửa nhà, nên ông phải tự nguyện viết đơn xin bãi nhiệm (!)

Nay tình hình còn nguy hại hơn, sau câu nói của người cha nói trên! Việc đốt phá và tấn công các trại tạm trú của người tỵ nạn ngày càng táo bạo hơn, có chủ đích và ngày càng gia tăng.

Vịnh Key Biscayne.

Theo dõi tin tức và xem những hình ảnh phản nghịch nhau như vậy, trong đầu mình cứ xoay quanh câu hỏi: "Bằng mọi cách, bằng mọi phương tiện họ liều mạng vượt biển, dùng đôi bàn chân, sử dụng xe, tàu hỏa v.v... chỉ nhắm hướng Germany mà đi, chỉ có một ước nguyện đến Đức mới thôi! Họ "đòi" phải đến Đức cho bằng được!", và khẳng khái cương quyết bác bỏ việc xin tỵ nạn ở các quốc gia Đông Âu thành viên EU! Nếu họ bị bắt buộc phải vào cư trú trong các trại tiếp nhận của các quốc gia này, thì họ vẫn tìm cách trốn ra để "***tiếp tục cuộc hành trình đến Đức***".

Câu hỏi đặt ra là "*tại sao?*". Họ chỉ "*đòi cho bằng được để đến Đức*", không phải vì "*đói*", mà "*đòi*". Vậy nước Đức "*mắc nợ*" gì họ, mà nay họ "*đòi*"!?!?!

Mãi miên man dòng tư duy đến đây, chợt ký ức mình được kích hoạt qua một cuốn phim trình chiếu trên đài truyền hình Đức khoảng đầu năm 1980, đại khái như vậy! Và nội dung như sau:

Key Biscayne là một hòn đảo thuộc vùng Miami, tiểu bang Florida, giữa Đại tây Dương và Vịnh Biscayne. Nó nằm ở phía Nam bãi biển Miami và Đông Nam thành phố Miami và cực Nam vùng hải đảo thương nguồn dọc theo bờ biển tiểu bang Florida giáp Đại Tây Dương. Hòn đảo Key Biscayne có chiều dài 8 cây số, chiều rộng 2,4 cây số, thành phố chính tên Key Biscayne. Nay sống nhờ vào ngành du lịch, trồng dừa và nơi tranh giải quần vợt nam nổi tiếng "Miami Master" từ năm 1985... (theo Wikipedia)

Theo cuốn phim, hòn đảo Key Biscayne trước đây là chỗ chôn châu báu của bọn hải tặc cướp biển, sau những chuyến ăn hàng thành công trong vùng biển Đại Tây Dương. Khi những đoàn thuyền của người Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha đi tìm đất lập nghiệp đến đây, họ đã tiêu diệt bọn hải tặc và chiếm đóng hòn đảo này. Họ theo đạo Cơ Đốc, nên đã xây dựng một ngôi nhà thờ để giữ gìn tín ngưỡng. Vàng bạc, châu báu của bọn hải tặc trước đây được nấu và đúc thành một cây thánh giá rất quý, rất lớn và được cất giữ trong một nơi bí mật của nhà thờ. Ngay cả vị Linh Mục trông coi nhà thờ cũng không biết đến sự việc này, cư dân trên đảo lại càng không biết. Đồng thời, nhà thờ có lưu lại một cuốn sổ tay, ghi lại mọi dữ kiện, danh tánh tất cả những người đầu tiên đã đến đảo này.

Sau thời gian đảm nhận việc trông coi ngôi Thánh Đường này, vị Linh Mục rất ngạc nhiên khi phải chứng kiến một sự kiện khiến ông phải tra cứu.

Sự việc thế này: Mỗi năm, vào mùa Thu, khi không thể ra biển để đánh cá được, sương mù sớm đổ vào chiều tối, thì người dân lúc nào cũng sợ sệt ần núp trong nhà để nhìn qua khe cửa. Cứ đúng ngày đó, giờ đó, tháng đó, người dân mục kích từng đoàn bộ xương người như bóng ma, y phục như bọn hải tặc, đeo dao kiếm lủng lẳng bên hông, từ dưới biển lù lù đi xuyên qua màn sương mù dày đặc. Chúng đi đến một gia đình nào đó, rồi sau đó lẳng lẳng đi xuống biển trở lại và biến dạng. Sáng ngày hôm sau, cư dân đến ngôi nhà ấy xem thì thấy gia đình này có người bị thảm sát, bởi bọn "hải tặc ma" ấy.

Nỗi sợ hãi này diễn ra hàng năm như vậy. Không một ai biết tại sao, mà cũng không dám hé môi, sợ đến phiên mình! Cứ lần lượt diễn ra hàng năm như vậy!

Càng quan tâm đến sự kiện, thì vị Linh Mục càng chú tâm tìm tòi trong cuốn sổ tay.

Một ngày đó, ông khám phá ra trong sổ tay có ghi tên tuổi và thứ tự thì ông biết rằng, những người bị bọn "hải tặc ma" giết có liên quan huyết thống đến những thủy thủ của các chuyến thuyền đầu tiên đến hòn đảo này. Họ đã giết bọn hải tặc và cướp châu báu của chúng. Sau đó họ đúc thành một cây Thánh giá thật lớn, cất giữ vào một nơi bí mật, không một ai biết, kể cả vị Linh Mục.

Lật đến trang cuối cuốn sổ tay ghi chép lịch sử thành hình hòn đảo này, vị Linh Mục sững sờ! Vì người cuối cùng trong danh sách đó, chính là ông. Bởi tên người cuối cùng là tên của ông nội vị Linh Mục!

Việc gì đến cũng phải đến!

Năm đó, cũng vào một buổi tối mùa Thu. Trời sẫm tối, màn đen buông xuống, sương mù dày đặc... Từ Thánh đường nhìn ra ngoài, ông thấy các ngôi nhà quanh vùng đã lên đèn. Ngoài đường không một bóng người. Nhìn qua khe cửa Thánh đường, ông thấy một đoàn "hải tặc ma" từ dưới biển đi xuyên qua đám sương mù và tiến lên hướng về ngôi nhà thờ. Ông rùng mình rồi quay người đi đến trước tượng Chúa, điềm nhiên quỳ xuống, mở cuốn kinh Thánh ra, đọc thành tiếng... Trong lúc đó, bọn "hải tặc ma" đã đến. Chúng đi xuyên qua cánh cửa, dùng kiếm chặt đứt đầu ông. Xong chúng quay đi ra ngoài, hướng về một gian nhà đã bỏ phế từ lâu, từ xưa đến nay chẳng ai ngó tới, kể cả vị Linh Mục. Vì trong cuốn sổ tay ghi rằng: Ngôi nhà này không một ai được phép lui tới, không được giứt sập, kể cả vị Linh Mục. Bọn ma đi xuyên qua ngôi nhà rồi bê ra một cây Thánh giá thật lớn. Chúng cùng cây Thánh giá đi xuống dưới biển rồi biến mất.

Cuốn phim kết thúc ở đây, trong cảnh sương mù dày đặc của bãi biển.

Ký ức của mình về cuốn phim vừa ngưng bật tại đây, thì một ý nghĩ khác đã hiện lên hai chữ "**đòi nợ**"! Thì cùng lúc đó, nhóm từ "**Duyên - Khởi**", một chân lý được Thái Tử Tất Đạt Đa liễu ngộ - chữ không chế tác (!), bùng sáng trong tâm mình. Quả thật vậy: Đã "**gây nợ**" thì trước sau gì cũng "**phải trả nợ**", hay nói cách khác là "**bị đòi nợ**"!

Cái mà Đạo Phật gọi là "**quả báo**" hay "**nghiệp báo**"!

Phải chăng đoàn người ty nạn hiện nay tại Âu châu là muốn đến Đức "**đòi nợ**"!!!

Nước Đức 70 năm trước.

Cuộc chiến thứ hai từ 1939-1945 với sự tham gia của hầu hết các cường quốc của thế kỷ thứ 20 cho đến nay là một cuộc xung đột quân sự lớn nhất trong lịch sử loài người trên hành tinh này. Liên minh các cường quốc đã dùng tất cả mọi nỗ lực quân sự để chiến thắng làn sóng xâm lược tàn bạo của chế độ Đức quốc xã. Tính đến nay (2015) tròn 70 năm.

Chính sách diệt chủng của Đức quốc xã được biết qua Holocaust và các trại tập trung, với con số nạn nhân được ước đoán từ 700.000 đến 1.500.000 người cho đến ngày 27.01.1944. Ở các tài liệu khác ghi đến con số 1.100.000 người (nguồn Wikipedia).

Kết thúc cuộc chiến thứ hai, Đức quốc xã đã giết, thủ tiêu, đốt người làm hơi gas tiêu dụng v.v... con số nói chung lên đến 6 triệu người. (Một số hình ảnh dưới đây trích từ Cục Lưu Trữ tài liệu Đức (Bundesarchiv))

Mình cố tình lựa 4 bức hình trên trong thời Đức quốc xã giết người Do Thái và nhiều chủng tộc khác khắp châu Âu, có ý muốn so sánh với 4 tấm hình về người tỵ nạn Âu châu đương thời.

Mình nghiệm ra được điều gì?

* Thời Đức quốc xã, người ta nằm la liệt chờ những chuyến xe, những đoàn tàu để "được" chở đến các trại tập trung lao động "vinh quang" hay đi vào các lò hỏa thiêu lấy hơi gas tiêu dùng cho chế độ Đức quốc xã! Trẻ em, phụ nữ, người già ... cũng bị "lùa" đi từng đoàn đến cái gọi là Holocaust!

* 70 năm sau, cũng từng đoàn người như vậy, vượt biển, băng rừng, đi bộ, bằng tàu hỏa, bằng xe, bằng tất cả mọi phương tiện và họ chỉ muốn đến Đức để "**đòi nợ sống**". Cái nợ mà Đức quốc xã đã gây ra là "**cướp đi sự sống**" của họ.

Họ chỉ có một nguyện vọng là "**đòi**" đến Đức, chứ không muốn ở đâu cả!

Chính nhà nước Đức đã tính đến con số 800.000 người tỵ nạn đến Đức mỗi năm!

Luật "**nhân - quả**" là một định lý tự nhiên của vũ trụ. Không phải do Phật chế! Nó rất "**bình đẳng và công bằng**". Cho nên "**vay - trả, trả - vay**" là mẫu số chung của vạn pháp. Không một ai có thể tránh né được. Có trốn vào hang sâu, lặn sâu đáy biển, ra khỏi hành tinh này để đến hành tinh khác... cũng không thể trốn khỏi nhân - quả (ý một câu trong Pháp Cú).

Chưa hẳn những người tỵ nạn tại Âu châu hiện nay là những người đã bị Đức quốc xã giết trong số 6 triệu người thời đó! Có thể, nhưng không hẳn! Bởi lý "**nhân - quả**" chưa hẳn là một "**đường thẳng**" (có nghĩa là trồng dưa được dưa!) mà nó "**đan xen**" và "**kết nối**" nhau như một "**mạng lưới**" (Netzwerk). Bởi trong đó có cái "**riêng**" (biệt) và cái "**chung**" (cộng).

Vậy thì tất cả những dân cư hiện sống tại Đức đều có phải chịu chung số phận để giải quyết vấn nạn này hay không? Trong đó có cả người Việt "thuyền nhân" đến Đức trước năm 1989 (sau 1975); "tường nhân" đến Đức sau 1989, sau khi bức tường ô nhục Bá Linh bị sụp đổ hay đến Đức theo diện đoàn tụ gia đình...cũng như trẻ em Việt sinh tại Đức thuộc thế hệ thứ hai, ba hay bốn...?

Chuyện bốn con thú!

Đầu năm nay, trận động đất tại Nepal và vùng núi Himalaiya làm rung động lòng người. Nhất là những người Việt theo đạo Phật. Bởi Nepal là quốc gia nơi sinh trưởng của Thái Tử Tất Đạt Đa. Cho nên ai cũng dốc lòng quyên góp cứu trợ. Cũng như các trận thiên tai, động đất tại Á Châu đều được người Việt hết lòng hưởng ứng cứu trợ, không một lời thắc mắc!

Nay thì sự kêu gọi cứu trợ người tỵ nạn đến Âu châu trong số người Việt lại có vấn đề: Thiếu chất tác động (Motivation) tâm lý! Bởi nhiều lý do. Có thể rằng là vì những người tỵ nạn hiện nay theo đạo Hồi - khác với đạo "của mình"; sự hiện diện của họ ở Đức có thể gây nguy hiểm cho mạng sống, công ăn việc làm... cũng "của mình" vân vân và vân vân!

Nghĩ đến đây, mình chợt nhớ đến một câu chuyện của Hội Phật Giáo Thảo Đường bên Nga update trên facebook của mình: Chuyện "**con Chuột - con Gà - con Heo và con Bò**"!

Câu chuyện thế này:

"Ở một nông trại yên bình nọ có một cặp vợ chồng nông dân sống vui vẻ. Họ có nuôi một con Gà, một con Lợn và một con Bò. Sống trong nhà còn có một con Chuột nhỏ. Một hôm, Chuột tình cờ thấy vợ chồng người nông dân đem về một gói hàng. Chuột ta bèn xem trộm qua kẽ tường, tự hỏi "Không biết cái gói hàng này chứa thức ăn gì đây?". Và Chuột ta kinh hoàng khi phát hiện ra gói hàng đó là một cái bẫy chuột.

Chạy vọt ra ngoài sân, Chuột la toáng lên với vẻ hoảng sợ: "Có một cái bẫy chuột trong nhà! Có một cái bẫy chuột trong nhà!"

Gà dừng bới đất, ngân đầu lên nói: "Anh Chuột ơi, nó đúng là nguy hiểm cho anh, nhưng tôi thấy nó chẳng dính dáng gì đến tôi cả. Cái bẫy chuột đâu có ảnh hưởng đến tôi."

Chuột quay sang Lợn và nói rằng: "Có một cái bẫy chuột trong nhà! Có một cái bẫy chuột trong nhà!". Lợn tỏ vẻ thông cảm và nói: "Tôi rất lấy làm tiếc là tôi không giúp gì được cho anh, tôi chỉ có thể cầu nguyện cho anh không bị hại bởi cái bẫy chuột đó."

Chuột bèn chạy sang Bò và nói: "Có một cái bẫy chuột trong nhà! Có một cái bẫy chuột trong nhà!". Bò trả lời: " Tôi rất lo lắng cho anh, nhưng mà cái bẫy chuột đó chẳng làm hại tôi được."

Mọi con vật trong sân tỏ ra thờ ơ với cái bẫy chuột... thế là Chuột chán nản trở vào nhà, một mình đối mặt với cái bẫy chuột đáng sợ đó!

Ngay tối hôm đó, khi mọi người đang ngủ ngon giấc thì một tiếng động vang lên khắp nhà – tiếng động phát ra bởi cái bẫy chuột khi có con mồi bị sập bẫy! Người vợ liền chạy ngay đến cái bẫy xem con gì bị sập bẫy. Trong bóng tối, người vợ không hề biết rằng một con rắn độc bị cái bẫy chuột kẹp trúng đuôi. Thấy người tới, con rắn bèn cắn một phát.

Sau đó, người vợ lên cơn sốt. Để hạ sốt, tốt nhất là cho bệnh nhân ăn cháo gà. Thế là người chồng xách rìu ra sân bắt Gà nấu cháo cho vợ ăn.

Bệnh tình của người vợ không thuyên giảm. Hàng xóm và bạn bè nghe tin liền đến thăm người vợ. Để đãi khách, người chồng làm thịt Lợn.

Cuối cùng, người vợ không khỏe lên được và chết. Rất nhiều người đến đưa tang người vợ. Người chồng phải giết Bò để phục vụ đám tang. Chuột buồn bã chứng kiến toàn bộ sự việc qua kẽ tường."

Đức Phật dạy: Trong vũ trụ, mọi sự vật không phải đơn thuần tách rời từng món, mà có liên quan mật thiết với nhau, xoắn lấy nhau, đan lấy nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, tương phản nhau, thừa tiếp nhau. Để nói đúng trạng thái chằng chịt giữa sự vật, đạo Phật thường dùng danh từ "**Nhân Duyên**", nghĩa là mọi sự, mọi vật có là nhờ duyên với nhau, nương vào nhau, hay tương phản nhau mà thành, chứ không có một cái nào đứng biệt lập được!

Cũng thế! Người Việt dù mọi thành phần và lứa tuổi hiện sinh sống tại Đức, không thể đứng dưng trước làn sóng tỵ nạn đến Đức nói riêng và Âu châu nói chung. Mình mở "lòng từ rộng rãi" (đại, không ngăn mé: ba-la-mật (paramita)), không kiên chấp, phân biệt tôn giáo chủng tộc để giúp người tỵ nạn tùy theo khả năng và điều kiện của mình.

Không có một sự "**giúp đỡ**" (bồ thí, cúng dường) nào mà mình không "**bị thiệt thòi**" cả! Tài chánh, cả thời gian lẫn sức lực (nội tài và ngoại tài)! Quan trọng hơn cả là giúp họ không sợ hãi (vô úy thí) buổi ban đầu bỡ ngỡ nơi xứ lạ quê người. Hai cách giúp đỡ trên cũng bao gồm cả "pháp thí" trong đó rồi, theo mình; nó tương ứng với Tứ Nhiếp Pháp (Bồ Thí - Ái Ngữ - Lợi Hành - Đồng Sự), là một pháp trong 37 phẩm trợ đạo.

Bởi ta cũng là một thành tố không thiếu quan trọng, cũng như có trách nhiệm gián tiếp hay trực tiếp cho sự trường tồn, hạnh phúc, an lạc của nước Đức, quê hương thứ hai không những cho người Việt tỵ nạn, kể cả không tỵ nạn! Và hãy đừng như con Chuột phải chứng kiến đau lòng sự cố xảy đến với những con thú hồ hững, dưng dưng trước sự cầu cứu của nó.

Và cũng bởi, theo Kinh Hoa nghiêm:

"Một là tất cả - Tất cả là một"

Thị Chơn Ngô Ngọc Diệp (26.09.2015)

Điều Hành Trưởng Trung Tâm Văn Hóa Xã Hội Phật Giáo VN tại CHLB Đức.

- Chùa viên Giác Hannover -